

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 P 381179 22 Gž
Tuzla, 10.06.2024. godine

Kantonalni sud u Tuzli u vijeću sastavljenom od sudija Aide Škripić, kao predsjednika vijeća, Safeta Hajdarbegovića i Edina Buljubašića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Grad Tuzla, koga zastupa Gradsko pravobranilaštvo Tuzla, protiv tuženih F.M. i M.M., oboje iz T., ul. ..., ulaz ..., (ranija adresa: ...) koje zastupa punomoćnik Edin (S) Hodžić, advokat iz Tuzle, radi predaje u posjed stana, vrijednost spora 100.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženih izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 381179 20 P od 19.11.2021. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 10.06.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke prvostepene presude usvojen je zahtjev tužitelja kojim je naloženo tuženim da tužitelju predaju u posjed stan koji se nalazi u ulici ... (ranija adresa: ...) upisan u poduložak broj 3212 ... knjige položenih ugovora koji se nalazi u zgradi izgrađenoj na kč broj 1467/6 zk ul 11204 KO ... odnosno po novom premjeru kč broj 3061 KO ... slobodan od lica i stvari, kao i da tužitelju naknade troškove postupka u iznosu od 3.335,00 KM, a sve u roku od 30 dana računajući od prvog narednog dana od donošenja presude.

Stavom II izreke odbijen je kao neosnovan zahtjev tuženih za troškove postupka.

Protiv prvostepene presude žale se tuženi zbog svih razloga iz člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 – u daljem tekstu: ZPP), s prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja, te da se tužitelj obaveže da im naknadi troškove prvostepenog postupka, kao i troškove žalbenog postupka na ime sastava žalbe u iznosu od 998,00 KM, ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Ispitujući pobijanu presudu, u smislu člana 221 ZPP, ovaj sud je našao da žalba nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev za predaju u posjed, slobodan od lica i stvari, stana koji se nalazi u T. u ulici ...(ranija adresa:...), koji tužitelj zasniva na činjeničnim tvrdnjama da tuženi predmetni stan koriste bez pravnog osnova.

Prema podacima spisa i razlozima pobijane presude utvrđeno činjenično stanje, u relevantnom, može se sumirati kao sljedeće:

- da je tužitelj vlasnik trosobnog stana koji se nalazi u T., ul. ...(ranija adresa:...), površine 87m², upisan u poduložak broj 3212 KO ... knjige položenih ugovora, a nalazi se u zgradi na kč. broj 1467/6 upisanoj u zk. ul. 11204, a po novom premjeru kč. broj 3061 KO ...;
- da je Rješenjem Službe za boračko-invalidsku zaštitu, stambene poslove i integraciju raseljenih lica Općine Tuzla od 31.12.2009. godine B.M. i drugima, kao nužni smještaj, dodijeljen predmetni stan na privremeno korištenje i smještaj i može trajati 6(šest) mjeseci;
- da je dana 31.12.2009. godine Služba za stambene poslove Općine sačinila Zapisnik o primopredaji na privremeno korištenje predmetnog stana B.M.;
- da je Rješenjem Službe za stambene poslove i povratak Općine Tuzla od 09.05.2012. godine produženo privremeno korištenje predmetnog stana B.M. i drugima od 09.05. do 09.08.2012. godine;
- da B.M. nije lično, niti putem punomoćnika nikada podnijela zahtjev Službi za stambene poslove i povratak za produženje roka privremenog korištenja predmetnog stana;
- da je Služba za boračko-invalidsku zaštitu, stambene poslove i integraciju raseljenih lica Grada Tuzla 24.04.2017. godine pozvala B.M. radi provjere korištenja predmetnog stana, na koji poziv se imenovana nije odazvala;
- da je Rješenjem Komisije za dodjelu i kupovinu napuštenih stanova privatiziranih preduzeća koji su stavljeni na raspolaganje Gradu Tuzli, kao i napuštenih stanova u vlasništvu Grada Tuzla, od 04.12.2017. godine, nakon što je proveden Javni oglas za dodjelu stanova radnicima Grada Tuzla iz kategorije napuštenih stanova, predmetni stan dodijeljen na korištenje S.B. i članovima njegovog porodičnog domaćinstva, supruzi J., sinu M. i kćerki I.;
- da je tužitelj dana 29.03.2018. godine Općinskom sudu u Tuzli podnio tužbu protiv B.M. radi iseljenja i predaje u posjed predmetnog stana, pod brojem 32 0 P 331953 18 P, da je u tom predmetu 14.11.2019. godine donesena prvostepena presuda i usvojen tužbeni zahtjev, a zbog smrti tužene B.M., koja je umrla ... godine u T., postupak je prekinut;

- da se tužena F.M. pismeno 30.04.2018.godine,a u ime svoje majke B.M.,kao majke poginulog borca,obratala Gradu Tuzla sa zahtjevom za pomoć u rješavanju stambenog pitanja;
- da je Služba za boračko-invalidsku zaštitu,stambene poslove i integraciju raseljenih lica Grada Tuzla 09.05.2018.godine,u odgovoru na zahtjev,navela da je predmetni stan dodijeljen B.M. na privremeno korištenje kao nužni i alternativni smještaj,a da je donošenjem Odluke o uslovima,kriterijima i postupku za dodjelu i kupovinu napuštenih stanova privatiziranih preduzeća koji su stavljeni na raspolaganje Gradu Tuzli,kao i napuštenih stanova u vlasništvu Grada Tuzla(Sl.glasnik Grada Tuzla broj 12/15)prestala mogućnost dodjele navedenih stanova na privremeno korištenje kao nužni smještaj;
- da je tužena F.M. u ime svoje majke B.M. 14.05.2018.godine podnijela tužitelju zahtjev za produženje na zakonu zasnovanih mjera:
- da su tuženi 12.12.2019.godine lično i u svoje ime podnijeli tužitelju zahtjev-molbu za hitno postupanje za obećani zamjenski stan za srušenu kuću majke šehida ,umrle B.M.:
- da je Grad Tuzla,putem Službe za boračko-invalidsku zaštitu,stambene poslove i integraciju raseljenih lica 27.02.2020.godine tuženim dostavio odgovor na molbu i poziv za dobrovoljnu predaju stana;

Prema utvrđenju prvostepenog suda predmetni stan je ,kao nužni smještaj,na privremeno korištenje 31.12.2009.godine dodijeljen B.M., po njenom zahtjevu radi smještaja iz objekta za rušenje,u kojem živi sama,da tuženi nisu živjeli sa B.M. u momentu predaje stana na privremeno korištenje, koja činjenica proizilazi iz iskaza tužene F.M.,kao parnične stranke,u kojem je ova tužena navela da su, u momentu useljenja njene majke u stan,tuženi živjeli kao podstanari i došli su živjeti sa majkom jer je majci trebala pomoć,što je u svom iskazu potvrdio i tuženi M. da je živio kao podstanar sa svojom porodicom i u momentu dodjele stana punici nije bio član njenog porodičnog domaćinstva,da zbog činjenice da u momentu dodjele stana B.M. na privremeno korištenje,kao nužni smještaj, tuženi nisu bili članovi porodičnog domaćinstva B.M. ,bez pravnog osnova su uselili u predmetni stan i bez pravnog osnova su nastavili koristiti navedeni stan,nakon smrti B.M.,koja je umrla ... godine,pa,u takvom činjeničnom utvrđenju, prvostepeni sud nalazi da su tuženi u obavezi predati stan u posjed tužitelju,slobodan od lica i stvari.

Shodno navedenom, u takvoj činjeničnoj i pravnoj situaciji,a suprotno žalbenim navodima tuženih, bilo je mjesta da se, u smislu odredaba člana 126. stav 1. i člana 127. stav 1. Zakona o stvarnim pravima (Sl. novine F BiH broj 66/13 i 100/13) udovolji zahtjevu tužitelja, kao vlasnika predmetnog stana, te tuženi obavežu da tužitelju predaju u posjed predmetni stan, budući da tuženi stan drže bez pravnog osnova.

Stoga, neosnovanim se pokazuje žalbeno istrajavanje tuženih na prigovoru da su, u prvostepenom postupku, dokazali da su u savjesnom posjedu predmetnog stana,te da posjed nisu stekli prevarom,silom ili

zloupotrebom povjerenja, da se radi o zakonitom useljenju u stan zasnovanom na odluci organa tužitelja za ulazak u posjed stana, pa se, iz istih razloga, ne mogu prihvatiti žalbeni navodi da je prvostepeni sud, usvajanjem tužbenog zahtjeva, povrijedio pravo tuženim na dom, kao jedno od osnovnih ljudskih prava koje im je zagarantovano Evropskom konvencijom o ljudskim pravima i osnovnim slobodama.

U vezi sa naprijed navedenim, u konkretnom slučaju, nema ništa iz čega bi se moglo zaključiti da je pravo na dom, odnosno pravo na imovinu tuženim dovedeno u pitanje na način koji bi vodio potrebi da ovaj sud ta prava posebno ispita prema standardima iz člana 8. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama i člana 1. Protokola uz Evropsku konvenciju.

Kako se žalbom ne dovodi u pitanje da tuženi drže u posjedu predmetni stan, koji je vlasništvo tužitelja, te kako tuženi tokom postupka nisu dokazali da su na zakonom predviđen način uselili u predmetni stan, a što jesu odlučne činjenice u ocjeni osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja u smislu odredbe člana 126. stav 1. i člana 127. stav 1. Zakona o stvarnim pravima, to su neosnovani žalbeni navodi da je činjenično stanje ostalo neutvrđeno iz razloga što su tuženi stvarno pravo na upotrebu spornog stana stekli po Rješenju Službe za boračko-invalidsku zaštitu od 31.12.2009-godine, odnosno od 09.05.2012.godine, koja rješenja da, bez obzira na period na koji su izdata, daju ovlaštenje tuženim za držanje stvari, te da ova ovlaštenja tuženi crpe iz činjenice da nemaju drugi smještaj, da je predmetni stan njihov jedini dom u kojem obavljaju svakodnevne aktivnosti življenja i koriste ga značajan period od 2009.godine, radi čega da se, shodno odredbi člana 41. stav 3. Zakona o dopunskim pravima branitelja i članova njihovih obitelji TK (Sl. novine TK broj 5/12) imaju smatrati zaštićenim stanarima. Ovo tim prije kada se ima u vidu da prema odredbi člana 41. stav 3. Zakona o dopunskim pravima branitelja i članova njihovih obitelji TK osoba iz člana 1. stav 1. ovog Zakona, koja koristi stan na temelju zakupa, a po odredbama Zakona o izdavanju stanova u zakup TK (Sl. novine TK broj 7/04), stiče pravo zaštićenog kupca, shodno važećim propisima Kantona, što u ovoj pravnoj stvari nije slučaj jer nije zaključen ugovor o zakupu predmetnog stana niti sa tuženim, a niti ranije sa prednikom prvotužene B.M. nego je stan dodijeljen majci prvotužene B.M. kao nužni smještaj na privremeno korištenje, u skladu sa pravilima tužitelja.

Prema tome, kako je činjenično utvrđenje prvostepenog suda zasnovano na pravilnoj ocjeni izvedenih dokaza, u smislu člana 8. ZPP, te kako je prvostepeni sud dao jasne i potpune razloge o odlučnim činjenicama, u smislu odredbe člana 191. stav 4. ZPP, te na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio odredbe materijalnog prava, to se istaknutim žalbenim navodima tuženih ne može dovesti u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Ostale žalbene navode ovaj sud nije posebno cijenio, jer nisu od odlučnog značaja (član 231. ZPP).

Imajući u vidu naprijed izloženo, kao i činjenicu da tuženi posebnim žalbenim navodima nisu osporavali obračun troškova postupka koji su dosuđeni tužitelju, valjalo je žalbu odbiti, i primjenom odredbe člana 226. ZPP prvostepenu presudu potvrditi.

Odluka o troškovima žalbenog postupka, kao u stavu drugom izreke ove presude, koja u tom dijelu ima karakter rješenja, donesena je na osnovu odredbe člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP.

Naime, tuženi nisu uspjeli sa podnesenom žalbom, radi čega su odbijeni sa zahtjevom za naknadu potraživanih troškova žalbenog postupka.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Aida Škripić, s.r.